

Bij Meter 12 was door mij de scheiding van de associaties van te voren opgeteekend, zooals ze in het veld op het oog te zien was; aardig is het, in Meter 13 nog twee planten aan te treffen, karakteristiek voor de Groene Weide-Associatie; we zouden hier dus kunnen spreken van een enclave in de Roodbruine Weide-Associatie (eventueel exclave van deze laatste, in Meter 12).

Zeer interessant zou het zijn, als in andere deelen van het Binnenveld (mijn gedachten gaan hier in het bijzonder naar de groote *Carex glauca*-weiden in het midden, en de sappige veentjes in het Noordelijk deel van de Meent!) eens dergelijk werk werd verricht, als hierboven is ver-
slagen, teneinde de samenstelling van die zoo verschillende terreinen in dit uitgestrekte veenland vast te leggen.

Als opwekking om zich met plantengeografisch werk bezig te houden, en tevens als werkschema, kunnen bovenstaande mededeelingen over de eerste plantengeografische analyses in het Binnen-
veld bij Wageningen wellicht van waarde zijn.

Paseroean, N. O. I., April 1931.

Ir. A. P. C. BIJHOUWER

GECEITEERDE LITERATUUR (Alfabetisch).

BIJHOUWER, J. T. P.: Geobotanische Studie van de Berger Duinen. Diss. Wageningen, 1926.
BIJHOUWER, A. P. C.: Nog eens: De „Staalduynen”.

De Levende Natuur, Jrg. XXXIV, afl. 3, Juli 1929, p. 92—98.

DURIETZ, G. E., — TH. C. E. FRIES, H. OSVALD & T. A. TENGWALL: Gesetze der Konstitution
natürlicher Pflanzengesellschaften. Upsala, 1920.

(Uit: Vetenskapliga och praktiska Undersökningar i Lappland, anordnade av Luossavaara-
Kurunavaara Aktiebolaget; Flora och Fauna, 7, Upsala, 1920).

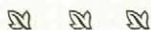
MARKGRAF, FRIEDRICH: Praktikum der Vegetationskunde. 1926.

NICHOLS, GEORGE E.: A Working Basis for the Ecological Classification of Plant Communities.
1923.

(Ecology—U. S. A., Vol. IV, no. 1, p. 11—23 en Vol. IV, no. 2, p. 154—179; 1923).

RÜBEL, EDUARD: Geobotanische Untersuchungsmethoden. Berlin, 1922.

WALTER, HEINRICH: Einführung in die allgemeine Pflanzengeographie Deutschlands. Jena,
1927.

ONZE NIEUWE GASTEN.

Het is met het broeden van de Lachstern en de Steltkluit gelukkig goed afgelopen, dank
zij de welwillende zorgen van de ontdekkers en van bewakers, zelfs de rijks politie. Die
ondeugende Engelschman Nicholson heeft er zich wel vroolijk over gemaakt, dat de
vogelbescherming in Duitschland en Nederland al veel gaat hebben van een kippenfokkerij
en dat is als aardigheid ook nog lang zoo kwaad niet, doch we krijgen dan toch die broedvogels
maar en tegelijk hebben we de voldoening, dat wij de natuurlijke uitbreiding van hun broed-
gebied niet hinderen. Tenminste voor de Steltkluit is het heel natuurlijk, dat die zich hier gaat
vestigen, want hij is al sinds jaren vooruitgedrongen uit het Zuiden, heeft ook al keer op keer
„voorposten” hierheen gestuurd en als hij nu maar terreinen weet te vinden die niet veront-
rust worden, dan kunnen we het misschien nog beleven, dat deze fraaie vogel al even weinig zeld-
zaam wordt als de Zwarte Specht. Konden wij hem maar de plaatsen aanwijzen, waar hij veilig
zou zijn.

foto A. Burdet

De Lachstern staande bij zijn nest.

foto J. Strijbos

Het nest van de Lachstern aan den Hoek van Holland.

ONZE NIEUWE GASTEN

Ook van de Lachstern mogen we goede verwachting hebben. Het komt er slechts op aan, of de Hoek van Holland (de echte) rustig blijft. Wat lag dat nestje open en bloot op het breede strand in het rulle zand. Dicht er bij was een plek, begroeid met strandpostelein en daar nestelden een drietal gewone vischdiefjes. De lachstern had een krom houtje bij zijn nest liggen, maar dat was dan ook de eenige beschutting. Wijd en zijd strekte zich de schelpenrijke zandvlakte uit, overgaand in duinruïnen, zooals die onvermijdelijk zijn in een landschap, overbevolkt met konijnen. Gelukkig dreigde weinig gevaar van meeuwen, maar daarentegen zijn er aan den Hoek enkele scholeksters, die verzot zijn op eieren en jonge vogels en het was vooral tegen hen, dat de vogelwachter moest optreden. Al jaren geleden hebben wij de scholekster er op betrapt, dat hij zich vergreep aan eieren en jongen van dwergsterntjes. Daarentegen leerden wij hem op Rottum kennen als wachter tegen de zilvermeeuwen bij de kolonie der Groote Sterns en in het Kennemer duin is hij een brave emeltenzoeker, die alle mogelijke bescherming verdient. Juist met deze veelzijdige vogels raakt de vogelbeschermmer dikwijls in verlegenheid en zij leeren ons, dat het onmogelijk is, om beknopte en algemeene regels te vinden voor nut of schade, door hen aangericht. Hoe het zij, de vogelwachter aan den Hoek heeft de jonge lachsterns nog behoorlijk zien opgroeien en nu zijn we ook hier vol spanning naar de gebeurtenissen van het volgend jaar. Ongetwijfeld zullen onze vogelspeurders ook op andere plaatsen naar de lachstern uitzien. Voorne heeft ook wel een kansje; daar hebben zich op het breede strand van Natuurmonumenten ook een duizendtal Groote Sterns gevestigd en er is ruimte en rust in overvloed.

De eidereenden op Vlieland houden zich goed. Er zijn dit jaar met zekerheid tusschen de dertig en veertig legsels waargenomen en ook een groot aantal niet broedende vogels, zoodat het Wad bij Doodemansduin alweer even levendig was als het vorig jaar. De Kleine Mantelmeeuw op de Boschplaat van Terschelling was ook op zijn post.

Volgens een bericht van den heer Hoogeslag broedt het vuurgoudhaantje behalve in Brabant nu ook in Twente en waarschijnlijk wel in grooter aantal dan men zou denken.

En hoe staat het met de Groote Gele Kwikstaart, de Europeesche Kanarie, de Kleine Vliegenvanger, de Kruisbek? Wat is er nog gebleven van de Goudplevier en de Hop?

JAC. P. THIJSSE

foto A. Burdet

De Lachstern bij zijn nest aan den Hoek van Holland.